

Der var ikke ſtillet noget Vænderingsforſlag.

Lovforſlagets Paragrafer ſamt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling ſattes under Forhandling under Et.

Ingen begjærede Ordret.

Sagens Overgang til 3die Behandling vødtoget uden Afſtemning.

Vænderingsforſlag til Lovforſlagets 3die Behandling indſtalddes til Torsdag Middag Kl. 1.

Den ſidſte Sag paa Dagsordenen var:

Eneſte Behandling af Indſtilling fra Udvalget for Andragender.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B.)

Sagen ſattes under Forhandling.

Ordføreren (M. J. Larſen): Jeg maa paa Udvalgets Vegne forſt udtale en ſærlig Beklagelſe af, at den høitagede Indenrigsminister ikke har fundet Anledning til at foretage videre med Henſyn til et Andragende i forrige Samling fra Henriette Jønſs af Aarhus om Afgang for gift Kvinde til at opnaa Bevilling ſom Tranſlatrice.

Dernæſt ſkal jeg tillade mig et Par Ord angaaende det eneſte Andragende, der foreligger til Forhandling ved denne Leilighed, nemlig Andragendet fra hidtilværende Fernbancæaſſiſtent Holſt. Det er, ſom ærede Medlemmer jo vide, tredie Gang denne Sag ligger for her i Thinget. Den blev forſte Gang bragt paa Bane under Finantslovens 1ſte Behandling den 17de Oktober af det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ Amtſ 5te Valgkreds (Holſtein); men den høitærede Indenrigsminister var ikke tilſtede ved den Leilighed, og ſom det blev udtalt med Føie af den høitærede Kultusminister, var det jo ikke muligt for den meget ærede Indenrigsminister iſorveien at vide, at Sagen kom for i det paagjældende Møde, og han var jo alſaa egentlig undſkyldt ved denne Leilighed. To Dage efter blev Sagen atter dragen frem af det ſamme ærede Medlem, ſom jeg nys nævnte, nemlig ved forſte Behandling af en Fernbanelov. Den høitærede Minister udtalte ved denne Leilighed, at han

følte ſig noget overraſket over, at Sagen var kommen frem ved forſte Behandling af en Fernbanelov angaaende Ribe—Brammingebanen, og at han ikke agtede at ſvare ved denne Leilighed. Det ſynes jo ogſaa noget billigt, at den høitærede Minister kræver nogen Friſt, nogen Overveiſe, inden han ſvarer paa et Spørgsmaal af denne Beſtaffenhed. Det er en Fordring, jeg tror, vi her i dette Thing meget vel kunne indrømme den høitærede Minister. Men ſamtidig har Udvalget forſtaaet det ſaaledes, at den høitærede Minister ikke i og for ſig har Noget imod at give Oplyſninger angaaende den paagjældende Sag, men at han kun har villet have en Overveiſesfriſt. Vi have derfor gjort Indſtilling angaaende Andragendet, for at den høitærede Minister kunde faae den formentlig ønſtede Leilighed til at give de Oplyſninger, ſom han fandt kunde være nyttige og nødvendige. Da Sagen ſom ſagt har foreligget flere Gange her i Thinget ſtal jeg ikke vidløftigt referere den paany. Jeg kan begrænſe mig til at gjøre opmærksom paa, at det er et lille adminiſtrativt Drama, hvori Rollerne ſpilles af fire Perſoner. Helten i Dramaet er Andrageren; de andre tre ere Borgmeſteren i Korsør, Bogtrykker Jenſen i Korsør og den høitærede Indenrigsminister. Sagen begynder med, at der fra Borgmeſteren i Korsør indkommer en Angivelſe mod den paagjældende Inſpektionsaſſiſtent, der den 1ſte Juni forrige Aar er bleven anſat ſom Inſpektionsaſſiſtent paa Korsør Station, der kom en Angivelſe fra Borgmeſteren, gaaende ud paa, at Kandidat Holſt drev politiff Agitation. Nu maa jeg tillade mig at opholde mig et Øieblik ved denne Angivelſe, thi det, ſom er ſærlig karakteriſtiſt for Angivelſen, er egentlig ikke dette, at den paagjældende at være urigtig — vi have jo for ſet urigtige Angivelſer, — men det er det, at en Politiebedsmand, en Dommer, der ſelv er en ivrig politiff Partimand, finder ſig foranlediget til at optræde ſom Angiver overfor en Beſtillingsmand, der tager Del i det politiffe Liv eller ialtſald gjør en Mening gjældende i Politiffen. Det er det, jeg finder er karakteriſtiſt ved denne forſte Scene af Sagen. Vi have hertilands været overordentlig liberale overfor vore Embedsmænd med Henſyn til deres frie Deltagelſe i det politiffe Liv. Jeg ſkal ikke httre nogen Mening, om det er rigtigt eller ikke. Jeg tror, jeg tør ſige, at, hvor liberalt man end ſtiller ſig med Henſyn til Embedsmændenes politiffe Frihed, kunne vi dog Alle, antager jeg, være enige om at ønſke, at en Klaffe Embedsmænd vil holde ſig ſaa